

Първа радост

Презъ гори, поляни,
дъдо Мразъ пристигна,
вредомъ где то мина
веселъ шумъ повдигна.

Съ първите безгрижки
палави снѣжинки
мигомъ се покриха
дворове, градинки.

Свѣтнали очички
съ радостъ вънъ поглеждатъ,
какъ дружинки малки
съ трепетъ се нареджатъ.

Мигъ и полетяватъ
дружно безъ умора,
като волни птички
съ пѣсень изъ простора,
где то вѣчъ се плѣзга
първата шейничка,
смѣхъ и звѣнъ оглася
близката горичка.

Ник. Розалиевъ

то малцина знаятъ!

зрители. Мѣстата се разпредѣлятъ така:
въ партера — 647;
въ ложитъ — 106;
въ балконъ — 101
и въ II балконъ —
311. Народния театъръ има грамадна
подвижна сцена съ
най-модерни техни-
чес. приспособления.

НАШИ ХУДОЖНИЦИ

— „Въ очакване“, скица съ тушъ
отъ художника Илия Бешковъ.

Четете в. „Барабанче“!

шото белгиеца, въпрѣки страда-
ниета, изглежда, че бѣше въ пълно съз-
ание.

Късно вечеръта дойде лѣкарътъ.
— веднага го познахъ. Той не бѣше
лѣкаръ по професия. Биль столаръ,
осле кацарь, но виждайки, че това
върви, решилъ, че да бѫде човѣкъ лѣ-
каръ въ тази страна е по-изгодно, от-
колкото да бѫде занаятчия и почна да
кува.

Французинътъ се нахвѣрли върху
ботника.

— Кѫде се шляхте толкова дѣлго?
— Азъ току-що намѣрихъ докто-
ри следъ това...

— А кѫде сѫ останалитѣ двама,
кога отидаха съ васъ? — го прекъсна
французинътъ.

Работникътъ повдигна рамене.

— Единиятъ взеха войникъ въ
автентичните войски.

— А другия?

— Другиятъ застреля бунтовниче-
ниятъ капитанъ, защото го взе за
хионинъ.

— Е? — попита ме французина. —
ще другаде може да се види такава
плостъ? А? Подлостъ — това мога

да разбера още. Но нелепостъ?! Та-
кава нелепа подлостъ!

— Азъ бѣгахъ, — продължаваше
оцелѣлиятъ работникъ.

Дѣлго се крихъ изъ градските дво-
рове, докато се стѣмни. После намѣ-
рихъ доктора и ето...

„Докторътъ“ разсъблече болния,
като че ли и безъ това не се вижда-
ше каква е работата. Но тукъ азъ
бѣгъ поразенъ отъ невиденото до то-
гава отъ мене зрелище. Тѣлото на
белгиеца до пояса бѣше покрито съ
силно жълто-кафявъ цвѣтъ. Болниятъ
бѣше изпадналъ въ пълна безчувстве-
ностъ, обръщащо се послушно и гле-
даше мълчаливо съ стъкления си по-
гледъ окръжаващите го. Ни за
минута той не губѣше съзнание. „Док-
торътъ“ произнесе многоизначително.

— Жълта треска.

— Пънъ, — изрѣмжа французина
— той мисли че незнамъ това и безъ
него. Е, разбира се, — добави той ви-
соко, но какво да се прави?

Нищо, — отговори докторътъ —
Трѣба да се чака. Или ще мине, или
ще умре.

— Въ повечето случаи така става съ
болниятъ, — каза французинътъ съ

ИНТЕРЕСНИ НѢЩА

— Слонътъ живѣе до 200 г.; меч-
ката до 50 г.; конътъ до 40 г., лъвътъ
до 35 г.; свинята до 20 г.; лисицата до
15 г.; заекътъ до 10 г.; мишките до
6 г.; лебедътъ до 300 г.; орлите до 120
г.; папагалите до 120 г.; враната до
100 г.; кукувицата до 30 г.; пойните
птици до 13 г.; шаранътъ до 200 г.;
щуката до 200 г.; орѣхътъ до 80 г.;
маслината сѫщо до 80 г.; елхите и
кипарисите отъ 300 до 400 г.; ясенътъ
до 350 г.; крушата до 600 г.; букътъ
до 900 г.; палмите до 1000 г.; джбътъ
надъ 1000 г.; калифорнийските боро-
ве могатъ да достигнатъ баснослов-
ната възрастъ около 5,000 г.

НАШИ ПИСАТЕЛИ

Фани Попова-Мутафова

Родена е презъ 1902 год. въ гр.
Севлиево. Авторка е на много книги,
по-главни отъ които сѫ: „Момина
скала“, „Солунскиятъ чудотворецъ“,
„Недѣлка Стаматова“, „Царь Калоянъ“,
„Велики сѣнки“, „Дѣщерята на Ка-
лояна“, „На кръстопътъ“ и нѣколко
детски книги. Фани Попова-Мутафова
е една отъ даровитите и плодовити
наши писателки. Повечето отъ кни-
гите й сѫ сюжети, взети изъ нашето
историческо минало — разработени
съ истинско вдѣхновение. Членка е
на писателския съюзъ.

Абонирайте се за в. „Барабанче“!

НАБАВЕТЕ СИ НЕПРЕМЕННО:
„СМѢХЪ И ЗЛЪЧЪ“ — сборникъ
за вечеринки, утра и забави, въ който
участвуватъ 30 хумористи. 120 стр.—10 лв.
Суми пращайте на адресъ: Люб. Хри-
стовъ, ул. „Фр. Нансенъ“ № 47—София.
Препоръчваме сборника.

ирония, — но за такава диагноза ед-
вали е необходимъ лѣкаръ.

— Какво искате? Тази болестъ не
се подава на лѣчение. Хранете го
добре. На сила. Млѣко. Добре, че
има такова.

Повикаха „доктора“ въ хотела. Ви-
ди се, зарадваха се отъ дохаждането
му. Той тръгна нататъкъ, а францу-
зинътъ пустна подире му любимата
си думичка:

— Каквътъ идиотъ!

Стантѣ още не бѣха се освободи-
ли и азъ останахъ цѣлата нощ при
болния, а французинътъ отиде да но-
щува на неочаквано освободенитѣ
мѣста на изчезналите работници.

III

Сутринътъ дойде момчето отъ хо-
тела да каже, че подиръ единъ
часъ мога да заема стаята. Оставихъ
го да стои при белгиеца, а самъ оти-
дохъ въ хотела, за да изпия нѣщо и
да се постопля, понеже бѣхъ измръз-
налъ презъ хладната нощъ.

(Следва)